

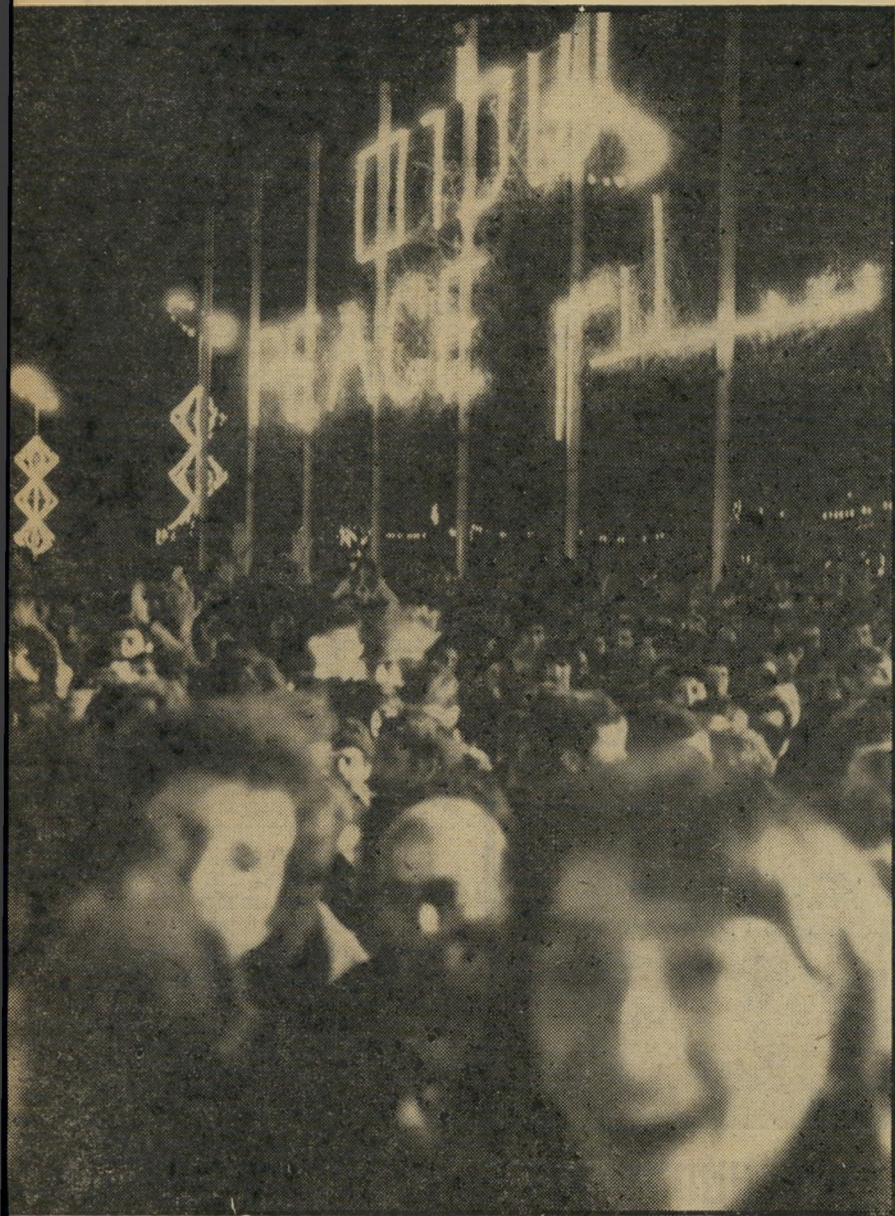
יכר

דור השלום: „אנחנו ראינו רק מלחמות“, אמרה אשתו של מ"לד

דו"ת. קבעה חברתו איריס, "שייט על הנילוס, ומועדון לילה אכזוטי, איזה חלום." ליד השניים עמד מוכר בלונים מבוגר. ברגע שחתמו המנהיגים על הסכם השלום, ספר בן-ציון את כספו: "אני אכתוב פתק מיוחד לצי'צ', צי'צ' לא נתן לי למכור בלונים בשטח העיריה ביום של חג כזה, (המשך בעמוד 42)

דני מגדיר את עצמו כימני קיצוני: "יש בשלום הרבה פירצות, אבל אפילו אני מודה — סאדאת עשה כאן צעד ענק. משהו חזק מאד נישבר כאן — הנה, המג' היג של המדינה הערבית הגדולה והחזקה ביותר יוצא כחלוץ ואומר לעם הערבי: אני מכיר בישראל." "לח"הדבש שלנו יהיה ליד הפירמי"

הצהלה: תלמידה רוצה לנסוע למצריים

"אני מסתובב כאן נפוח כמו טווס!" צהל סג"מ דני מילוא שבא לכיכר מרחוק בות, עם חברתו איריס. "אני מרגיש שמח הרבה יותר מאשר ביום העצמאות למשל. זה הרבה יותר מאשר חג לאומי, מדובר כאן על עמים שהיו אוייבים יותר ממאה שנים. זה כמו שאומר בגין-רגע היסטורי."

את מעשה אמנותו אחרי ארבע שעות כבר ערב. קהל הסקרנים שנאסף מסביב לה עליו, איש במיגבעת לא השגיח ודרך הרוס את השלום! קרא ילד קטן. דור השלום נימחק בשעות השיא. חבורות של קדו עליו.